

Rädslan

Rädslan över att förlora dig dränker mig, den får varje cell i mig att kippa efter andan. Rädslan nästlar sig in i allt jag gör, i allt jag säger, i alla rörelser och allt jag tänker. Jag vet aldrig vad du vill, vad du tänker, om du är rädd. Jag är rädd, rädd och förvirrad. Som ett barn sitter jag och skakar i hörnet av min kropp när jag gjort något fel. Även om jag vet att fel inte finns, att fel är ett ord utan innebörd så är jag så rädd för det tomma ordet. Dina tankar är allt jag vill höra, dina tankar är de som kväver mig, att jag inte vet hur de ser ut, att jag målar upp dem i mina tankar utan möjlighet att kunna jämföra dem med originalet. Rädslan att förlora dig, samtidigt som jag vet att jag måste fortsätta gå mot rädslan, mina ben skakar. Dina ben syns inte härifrån, jag vill bara veta. När jag är med dig, håller din hud i min hand är jag inte rädd. När jag är som närmast kärnan till min rädsla stannar den upp och lämnar mig. När jag egentligen borde vara som räddast är jag trygg, lugn och säker. När min rädsla är som starkast är jag som starkast. När jag vet, att jag inte kommer förlora dig. Vet jag inte vad du tänker, du vet inte vad jag tänker men det spelar ingen roll för jag är inte rädd. Jag är inte rädd och du är inte rädd och vi är. Här. Vi är, vi är någonting. Även om ingen vet vad vi är och allt är oförståeligt är det just då, vi vet. Det är när vi inte vet, som vi vet, när vi är som räddast som vi är tryggast. Vi är, men ingen vet vad, det gör inget. För att vi är inte rädda.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linnea Ingrid Marie med Poeter.se id #33585 innehar upphovsrätten